

[Glåstrup]

hver enkelt borger i dette land har et indkomstår og kun ét indkomstår, og for dem, der har kalenderåret til indkomstår – og det er der selvfølgelig mange der har – er ændringsforslag nr. 3 og 4 fuldstændig ens. Men der er nogle ganske få mennesker, hvis indkomstår er begyndt i perioden efter 1. januar 1982, og vi er alle sammen fuldstændig enige om, at disse mennesker skal have samme behandling som alle andre i henseende til alt, hvad der foretages inden for deres indkomstårs rammer. Ved at foretrække ændringsforslag nr. 4 vil fru Aase Olesen blot over for de – bevarer, få – mennesker indføre en regel med tilbagevirkende kraft, således at de nye, strammere regler skal finde anvendelse også over for dispositioner, som disse mennesker allerede har foretaget, fordi et nyt indkomstår er begyndt. Det er det, man undgår med ændringsforslag nr. 3. Det er selvfølgelig sørgeligt, at der er nogle mennesker, der er i den situation, men det er bare en kendsgerning, som vi må acceptere, og den omstændighed, at det kun er nogle få mennesker, gør det ikke rimeligt, at man ikke også over ret og retfærdighed over for dem på samme måde, som man gør over for alle andre. Den eneste forskel, der er på ændringsforslag nr. 3 og nr. 4, er, om der skal skabes en retfærdig løsning også for dette lille mindretal, men det vil de radikale altså ikke være med til, idet de så grumme gerne vil stemme for et socialdemokratisk forslag og så grumme nødtigt for et fremskridtsforslag. Der var ikke skygge af kød på fru Aase Olesens argumentation for, at man skal foretrække ændringsforslag nr. 4 for ændringsforslag nr. 3.

(Kort bemærkning).

Fogh Rasmussen (V):

Jeg er i den situation, at jeg kan rette en tak til fru Aase Olesen. Tak, fru Aase Olesen, for den klare erkendelse af, at dette forslag isoleret skærper forskelsbehandlingen mellem landbrugets stuehuse og parcelhusene!

Men når fru Aase Olesen nu erkender, at dette forslag om at ændre fradragsretten for vedligeholdelsesudgifter isoleret set er en urimelig forskelsbehandling, hvorfor har fru Aase Olesen så ikke kædet gennemførelsen af det sammen med de supplerende betingelser, som det radikale venstre har stillet?

Nu kan man diskutere, om de betingelser, som det radikale venstre har stillet, er en fordel for landbruget. Jeg mener slet ikke, de vil være nogen fordel, men tværtimod vil kunne vise sig at være en stor ulempe.

Fru Aase Olesen siger, at der ingen penge er i den her omtalte avancebeskatning. Det kan vel være svært at gøre op, men der er i hvert tilfælde én ting, der helt sikkert vil blive penge i, hvis fru Aase Olesen lægger stemmer til gennemførelsen, og det er den løbende afgift på den såkaldte reale værdistigning, som omtales i dette betænkingsbidrag. Den betyder, at landmændene kan være helt sikre på, at de hvert eneste år, uanset om der er en indtægt at betale skat med, skal aflevere en afgift af den reale værdistigning. Det er det, landbruget har ud af fru Aase Olesens indsats i denne sag.

(Kort bemærkning).

Hagen Hagensen (KF):

Vi fik en klar tilkendegivelse fra fru Aase Olesen om, hvad det var, hun var i færd med at gøre: hun lægger stemmer til at belaste landbrugets stuehuse med et årligt beløb, der nu andrager 100 mill. kr. Det gør fru Aase Olesen glad og gerne, idet hun siger, at man dermed ligestiller reglerne for bevaringsværdige bygninger på landet med det, der har været gældende i byerne. Jeg spørger nu bare fru Aase Olesen, om hun kan påvise, at der er særlig mange bevaringsværdige bygninger i byerne, der hører ind under parcelhusreglen; det ville være rart at få det at vide. Derimod findes de jo i mængder på landet, og dem skulle vi gerne være med til at sørge for også blev bevaret på ordentlig måde.

Jeg skal lade ligge, at fru Aase Olesen fortæller, jeg jamrer. Nej, det gør jeg ikke. Jeg påviser klart, hvad det er, man er ved at gøre. Man er også her ved at tage noget fra nogle, der faktisk ikke i øjeblikket har råd til, at man tager noget fra dem.

Hvad angår ejendomsskatterne, som fru Aase Olesen fik blandet ind i denne sag, er der ikke tale om egentlig at tage fra nogen, der har mindst, eller hvilket udtryk der blev brugt, men om at tage en velerhvervet ret væk, som isoleret betragtet ikke kan tages væk, uden at man rører ved alt muligt andet.

Men det, der var interessant i fru Aase Olesens indlæg, var, at man her går blåojet